

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 15ης Απριλίου 1998 *

Στην υπόθεση C-43/98 P(R),

Camar Srl, εταιρία ιταλικού δικαίου, με έδρα τη Φλωρεντία (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους Wilma Viscardini Donà, Mariano Paolin και Simonetta Donà, του δικηγορικού συλλόγου Πάδουας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο του Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt,

αναιρεσείουσα,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της διατάξεως που εξέδωσε στις 10 Δεκεμβρίου 1997 ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-260/97 R, Camar κατά Επιτροπής και Συμβουλίου (Συλλογή 1997, σ. II-2357), με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της διατάξεως αυτής, καθώς και η χορήγηση των αιτηθέντων πρωτοδίκως προσωρινών μέτρων,

όπου οι έτεροι διάδικοι είναι

η **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων**, εκπροσωπούμενη από τους Hubert van Vliet και Francesco Ruggeri Laderchi, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενοι από τον Alberto Dal Ferro, δικηγόρο Vicenza, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

το **Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως**, εκπροσωπούμενο από τους Jan-Peter Hix και Antonio Tanca, νομικούς συμβούλους, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Alessandro Morbilli, γενικό διευθυντή στη διεύθυνση νομικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer, καθών διάδικοι πρωτοδίκως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

υποστηριζόμενοι από

τη **Γαλλική Δημοκρατία**, εκπροσωπούμενη από τις Karcen Rispal-Bellanger, υποδιευθύντρια στη διεύθυνση νομικών υποθέσεων του Υπουργείου Εξωτερικών, και Christina Vasak, αναπληρωτή γραμματέα εξωτερικών υποθέσεων στην ίδια διεύθυνση, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Γαλλίας, 8 B, boulevard Joseph II,

παρεμβαίνουσα πρωτοδικώς,

και από

το **Βασίλειο της Ισπανίας**, εκπροσωπούμενο από τη Rosario Silva de Lapuerta, abogado del Estado, της νομικής υπηρεσίας του κράτους, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Ισπανίας, 4-6, boulevard E. Servais,

παρεμβαίνουν στην αναιρετική διαδικασία,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα J. Mischo,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

- 1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 20 Φεβρουαρίου 1998, η Camar Srl άσκησε αναίρεση κατά της διατάξεως του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 10ης Δεκεμβρίου 1997, T-260/97 R, Camar κατά Επιτροπής και Συμβουλίου (Συλλογή 1997, σ. II-2357, στο εξής: ανααιρεσιβαλλόμενη διάταξη), με την οποία απορρίφθηκε η αίτησή της περί λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.

- 2 Η αναιρεσεύουσα ζητεί να ακυρωθεί η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη και να γίνουν δεκτά τα υποβληθέντα πρωτοδίκως αιτήματά της.
- 3 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 6 Μαρτίου 1998, το Βασίλειο της Ισπανίας ζήτησε να παρέμβει στην παρούσα διαδικασία.
- 4 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 37, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, η αίτηση παρεμβάσεως πρέπει να γίνει δεκτή.
- 5 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία στις 16 και 17 Μαρτίου 1998, η Επιτροπή, το Συμβούλιο, η Γαλλική Δημοκρατία και το Βασίλειο της Ισπανίας υπέβαλαν στο Δικαστήριο τις γραπτές τους παρατηρήσεις.

Περιστατικά και διαδικασία

- 6 Από την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη προκύπτει ότι τα περιστατικά της διαφοράς της κύριας δίκης εντάσσονται στο πλαίσιο της κοινής οργάνωσης αγοράς στον τομέα της μπανάνας, που περιέχεται στον κανονισμό (ΕΟΚ) 404/93 του Συμβουλίου, της 13ης Φεβρουαρίου 1993 (ΕΕ L 47, σ. 1), και αφορούν ειδικότερα τις λεπτομέρειες χορηγήσεως, στους επιχειρηματίες οι οποίοι διέθεσαν στο εμπόριο κοινοτικές μπανάνες ή παραδοσιακές μπανάνες ΑΚΕ (στο εξής: παραδοσιακοί εισαγωγείς), αδειών εισαγωγής μπανανών τρίτων χωρών και μη παραδοσιακών μπανανών ΑΚΕ (στο εξής: άδειες κατηγορίας Β).
- 7 Όπως υπενθυμίζεται στη σκέψη 4 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, κατά το άρθρο 19, παράγραφος 2, του κανονισμού 404/93, κάθε παραδοσιακός εισαγωγέας λαμβάνει τις άδειες κατηγορίας Β σε συνάρτηση με τη μέση ποσότητα κοινοτικής μπανάνας ή παραδοσιακής μπανάνας ΑΚΕ που πώλησε κατά τα τρία τελευταία έτη για τα οποία υπάρχουν στατιστικά στοιχεία (στο εξής: ποσότητες αναφοράς).

- 8 Το άρθρο 30 του κανονισμού 404/93 ορίζει: «Αν, από τον Ιούλιο του 1993, χρειαστεί να ληφθούν ειδικά μέτρα για την ευκολότερη μετάβαση από τα καθεστώτα που ίσχυαν πριν τεθεί σε ισχύ ο παρών κανονισμός στο καθεστώς που θεσπίζεται με τον παρόντα κανονισμό, ιδιαιτέρως δε για την υπέρβαση σημαντικών δυσκολιών, η Επιτροπή λαμβάνει, σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 27, όλα τα αναγκαία μεταβατικά μέτρα.»
- 9 Από τις σκέψεις 8 έως 15 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως προκύπτει ότι, από το 1993, η αναιρεσείουσα, η οποία είναι παραδοσιακός εισαγωγέας μπανανών από τη Σομαλία, ζήτησε επανειλημμένως από την Επιτροπή να της χορηγήσει πρόσθετο αριθμό αδειών κατηγορίας Β, δεδομένου ότι οι ποσότητες μπανανών που κατόρθωσε να εισαγάγει από τη Σομαλία κατά τα μεταγενέστερα του 1990 έτη — και οι οποίες είχαν ληφθεί υπόψη, ως ποσότητες αναφοράς, για τον προσδιορισμό των αδειών κατηγορίας Β που δικαιούνταν — ήταν εξαιρετικά χαμηλές ενόψει των ποσοτήτων που είχε εισαγάγει κατά τα έτη 1988-1990.
- 10 Οι λεπτομέρειες των σχέσεων μεταξύ της αναιρεσείουσας και της Επιτροπής, καθώς και οι ασκηθείσες ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγές κατά παραλείψεως, εκτίθενται στις σκέψεις 15 έως 20 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως.
- 11 Στις 17 Ιουλίου 1997, η Επιτροπή απέρριψε την αίτηση που υπέβαλε στις 27 Ιανουαρίου 1997 η αναιρεσείουσα βάσει του άρθρου 30 του κανονισμού 404/93 και που αφορούσε τον υπολογισμό των αδειών κατηγορίας Β που έπρεπε να της χορηγηθούν το 1997 και τα επόμενα έτη.
- 12 Στις 25 Σεπτεμβρίου 1997, η αναιρεσείουσα άσκησε νέα προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου σκοπούσα να ακυρωθεί η απόφαση αυτή, καθώς και, ως κύριο αίτημα, να υποχρεωθεί η Επιτροπή να αποκαταστήσει τις ζημίες που υπέστη η αναιρεσείουσα λόγω της αρνήσεως της Επιτροπής να λάβει υπόψη, για τον υπολογισμό που αφορά τις άδειες κατηγορίας Β, τις ποσότητες μπανανών που είχε εισαγάγει πριν από το 1991 και, επικουρικής, να επιδικαστεί αποζημίωση λόγω της ζημίας που υπέστη από τη μη θέσπιση, στα πλαίσια του κανονισμού 404/93, ειδικής διατάξεως που θα επέτρεπε την επίλυση «καταστάσεως όπως αυτή» της αναιρεσείουσας.

- 13 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 22 Οκτωβρίου 1997, η νυν αναιρεσείουσα υπέβαλε αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, αιτούμενη την έκδοση εκ μέρους του Προέδρου του Πρωτοδικείου διατάξεως, αφενός, περί αναστολής της από 17 Ιουλίου 1997 αποφάσεως της Επιτροπής και, αφετέρου, εντέλλουσας την Επιτροπή να υπολογίσει τις αναλογούσες στην αιτούσα για το έτος 1998 άδειες στις κατηγορίες Β με βάση την ποσότητα αναφοράς κατά την περίοδο 1988-1990, επικουρικότερα, να υπολογίσει τις εν λόγω άδειες με βάση την ποσότητα αναφοράς της περιόδου 1989-1991 ή εφαρμόζοντας τα κριτήρια που πρότεινε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στην τροποποίησή του αριθ. 8 επί της προτάσεως της Επιτροπής, η οποία υποβλήθηκε στις 8 Μαρτίου 1996, για την τροποποίηση του κανονισμού 404/93, και, όλως επικουρικώς, να καταβάλει στην αιτούσα χρηματική ενίσχυση ίση προς την εμπορευματική αξία των αδειών κατηγορίας Β, υπολογιστέα σύμφωνα με ένα από τα προαναφερθέντα κριτήρια.

Η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη

- 14 Με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου απέρριψε την αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.
- 15 Αφού μνημονεύει τις προϋποθέσεις από τις οποίες εξαρτάται η αναγνώριση του επείγοντος που να δικαιολογεί τη λήψη προσωρινών μέτρων, η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη περιλαμβάνει λεπτομερή εξέταση των ποικίλων περιστάσεων που προέβαλε συναφώς η αιτούσα.
- 16 Από την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη προκύπτει ότι η αιτούσα προέβαλε ουσιαστικά ότι οι εισαγωγές μπανανών τόσο από τη Σομαλία όσο και από άλλες χώρες ΑΚΕ είχαν μειωθεί μετά το έτος 1990 παρά τη θέλησή της, πράγμα που είχε ως συνέπεια τη μείωση των αδειών κατηγορίας Β που της είχαν χορηγηθεί και, επομένως, υποχρεώθηκε να μειώσει επίσης τις εισαγωγές της από τρίτες χώρες. Αυτή η αρνητική εξέλιξη των δραστηριοτήτων της την ανάγκασε να δανειστεί από τον κύριο μέτοχό της, καθώς και να μειώσει στο ήμισυ το προσωπικό της. Κατά την αιτούσα, η κατάσταση αυτή θα την υποχρέωνε, στο προβλεπτό μέλλον, να τερματίσει οριστικά τις δραστηριότητές της αν δεν της χορηγηθούν πρόσθετες άδειες κατηγορίας Β.

- 17 Ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου εξέτασε διαδοχικά τους ισχυρισμούς της αιτούσας σχετικά με την εξέλιξη του κύκλου εργασιών της και την εξέλιξη των εισαγωγών της.
- 18 Έτσι, το δικάζον κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστήριο παρατήρησε ότι ο κύκλος εργασιών που πραγματοποίησε η αιτούσα κατά τα τελευταία έτη αυξήθηκε το 1995 και το 1996 και ότι η επιχείρηση πραγματοποίησε κέρδη κατά το 1994 και 1995. Όσον αφορά τις οικονομικές δυσχέρειες που επικαλέστηκε η αιτούσα, από την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη προκύπτει ότι, αφενός, οι δυσχέρειες αυτές δεν στηρίζονται σε αποδεικτικά στοιχεία και, αφετέρου, το γεγονός ότι η αιτούσα ζήτησε χρηματοδότηση για να επιβιώσει ουδόλως ασκεί επιρροή, εν πάση περιπτώσει, στην εκτίμηση των οικονομικών προϋποθέσεων και των συγκεκριμένων επιχειρησιακών δυνατοτήτων της αιτούσας, δεδομένου ότι επρόκειτο για καθαρά εσωτερική πράξη του ομίλου στον οποίο αυτή ανήκε.
- 19 Όσον αφορά τον όγκο των εισαγωγών μπανάνας που πραγματοποίησε η αναιρεσείουσα, από την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη προκύπτει ότι, μολονότι αυτός μειώθηκε το 1993, ωστόσο αυξήθηκε το 1995 και το 1996 και ανήλθε στους 20 000 τόνους το 1997 (27 000 αν ληφθούν υπόψη οι εισαγωγές μιας άλλης επιχείρησης που ανήκει στον ίδιο όμιλο με την αναιρεσείουσα). Κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων διαπιστώθηκε επίσης ότι η μείωση των εισαγωγών κατά τα έτη 1991 και επόμενα εξηγείται εν μέρει από την απώλεια ανταγωνιστικότητας των μπανανών Σομαλίας και ότι η αύξηση του μεταφορικού κόστους που επικαλέστηκε η αιτούσα δεν αποδεικνύεται.
- 20 Για όλους τους ανωτέρω λόγους, από τις σκέψεις 54 και 55 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως συνάγεται ότι πρέπει να αποκλειστεί η ύπαρξη επικείμενου κινδύνου σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας για την αιτούσα, που να απειλεί την επιβίωσή της ή να θίγει σοβαρά τη θέση της στην αγορά, και ότι, εφόσον δεν συντρέχει η προϋπόθεση του επείγοντος, η αίτηση λήψεως προσωρινών μέτρων πρέπει να απορριφθεί χωρίς να χρειάζεται να εξεταστεί η προϋπόθεση του *fumus boni juris*.

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 21 Με την υπό κρίση αίτηση, η αναιρεσείουσα επικαλείται έναν μόνο λόγο που αντλεί από την εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 30 του κανονισμού 404/93 και του άρθρου 186 της Συνθήκης ΕΚ.
- 22 Ο λόγος αυτός διαρθρώνεται σε δύο σκέλη.
- 23 Με το πρώτο σκέλος, η αναιρεσείουσα προσάπτει ουσιαστικά στον δικάσαντα κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή τον τρόπο με τον οποίο αυτός εκτίμησε την πραγματική της κατάσταση για να κρίνει το επείγον της αιτήσεώς της. Με το δεύτερο σκέλος, προβάλλει ότι ο δικαστής, στα πλαίσια της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων, όφειλε να εφαρμόσει ο ίδιος απευθείας το άρθρο 30 του κανονισμού 404/93, για το οποίο η προϋπόθεση του επείγοντος είναι λιγότερο αυστηρή, αντί να αναφερθεί στις προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 186 της Συνθήκης.
- 24 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος του λόγου της αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα παρατηρεί ειδικότερα ότι ο δικάσας κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής δεν περιορίστηκε στο να λάβει υπόψη, όπως έπρεπε να πράξει, την τεράστια συρρίκνωση του όγκου των εισαγωγών που πραγματοποίησε από τρίτες χώρες ως επιχειρηματίας της κατηγορίας Β, συρρίκνωση σημειωθείσα το 1997 εξαιτίας μιας έκρυθμης περιόδου αναφοράς, αλλά έλαβε επίσης υπόψη όλες τις άλλες πραγματοποιηθείσες εισαγωγές της κατά το ίδιο έτος.
- 25 Εξάλλου, κακώς ο δικάσας κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής έλαβε επίσης υπόψη τις εισαγωγές μιας άλλης εταιρίας ανήκουσας στον ίδιο όμιλο με την αναιρεσείουσα. Συναφώς, η αναιρεσείουσα παραθέτει δύο αποφάσεις του ιταλικού Corte di cassazione που θεωρεί ότι ασκούν επιρροή καθόσον, στην προκειμένη περίπτωση, γίνεται λόγος για εταιρίες ιταλικού δικαίου, και από τις οποίες αποκύπτει ότι οι σχέσεις συμμετοχής μεταξύ ανωνύμων εταιριών δεν αποκλείει τις χωριστές νομικές προσωπικότητες και την αυτόνομη λειτουργία των επιχειρήσεων.

- 26 Με το δεύτερο σκέλος του λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα στηρίζεται στην απόφαση της 26ης Νοεμβρίου 1996, C-68/95, T. Ρορί (Συλλογή 1996, σ. I-6065), για να υποστηρίξει ότι, όταν, όπως εν προκειμένω, η Επιτροπή αρνείται να ενεργήσει βάσει του άρθρου 30 του κανονισμού 404/93 και υποβάλλεται αίτηση λήψεως προσωρινών μέτρων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων προς αντιμετώπιση της παραλείψεως αυτής, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής υποχρεούται να υποκαταστήσει την Επιτροπή στην εφαρμογή του άρθρου 30, έστω και με συντηρητικά μέτρα. Σε μια τέτοια περίπτωση, το επείγον δεν μπορεί να εκτιμηθεί σύμφωνα με τα συνήθη κριτήρια που εφαρμόζονται για τη χορήγηση προσωρινών μέτρων, αλλά συντρέχει αυτομάτως όταν ένας εισαγωγέας αντιμετωπίζει μείωση του αριθμού των αδειών που του έχουν χορηγηθεί για λόγους οι οποίοι δεν εξαρτώνται από την ελεύθερη επιλογή του ή τις συνήθεις εμπορικές συγκυρίες. Η αναιρεσείουσα εμμένει ειδικότερα στο γεγονός ότι, σ' αυτό το πλαίσιο, δεν είναι αναγκαίο να απειλείται η επιβίωση της ενδιαφερόμενης επιχειρήσεως. Προσθέτει επίσης ότι μια τέτοια ζημία είναι εξ ορισμού ανεπανόρθωτη, αφού απορρέει από μια άδικη και εισάγουσα διακρίσεις κανονιστική ρύθμιση και αγγίζει τη σφαίρα των θεμελιωδών ελευθεριών.
- 27 Οι λοιποί διάδικοι στην αναιρετική διαδικασία προβάλλουν, πρώτον, ότι τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας που αποβλέπουν στην αμφισβήτηση της εκτιμήσεως των περιστατικών εκ μέρους του δικάζοντος κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτα.
- 28 Το Βασίλειο της Ισπανίας θεωρεί επίσης ότι η αίτηση είναι απαράδεκτη επειδή η αναιρεσείουσα, επικαλούμενη την εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 30 του κανονισμού 404/93, εγείρει το ζήτημα ουσίας του οποίου επιλαμβάνεται το Πρωτοδικείο στο πλαίσιο της κύριας προσφυγής.
- 29 Δεύτερον, οι διάδικοι προσπαθούν να αντικρούσουν την επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας σύμφωνα με την οποία ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής έπρεπε να εφαρμόσει απευθείας το άρθρο 30 του κανονισμού 404/93. Κατά την Επιτροπή και το Συμβούλιο, η προπαρατεθείσα απόφαση T. Ρορί δεν μετέβαλε τις προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 186 της Συνθήκης υπό το φως του άρθρου 30 του κανονισμού 404/93. Το Συμβούλιο προσθέτει ότι, αν γινόταν δεκτή η άποψη της αναιρεσείουσας, η αναγνώριση της υπέρξεως *fumus boni juris* θα συνεπαγόταν αυτομάτως την ύπαρξη επείγοντος.

- 30 Το Συμβούλιο και το Βασίλειο της Ισπανίας θεωρούν επίσης ότι, εφαρμόζοντας το άρθρο 30 του κανονισμού 404/93, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής δεν θα διέτασσε προσωρινό μέτρο, αλλά θα προκαταλάμβανε την απόφαση επί της κύριας προσφυγής. Το Βασίλειο της Ισπανίας θεωρεί εξάλλου ότι θα επρόκειτο για σφετερισμό εκ μέρους του δικάζοντος κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή αρμοδιοτήτων της Επιτροπής βάσει του άρθρου 30 του κανονισμού 404/93, μολονότι η τελευταία απολαύει ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως.
- 31 Τέλος, η Επιτροπή προσθέτει ότι, ακόμη και αν ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής έπρεπε να εφαρμόσει το άρθρο 30 του κανονισμού 404/93, πρέπει να θεωρηθεί ότι εν πάση περιπτώσει οι προϋποθέσεις εφαρμογής της διατάξεως αυτής δεν συντρέχαν.
- 32 Δεδομένου ότι οι γραπτές παρατηρήσεις των διαδίκων περιλαμβάνουν όλες τις πληροφορίες που είναι αναγκαίες προκειμένου να κριθεί η αίτηση αναιρέσεως, δεν χρειάζεται οι διάδικοι να αναπτύξουν προφορικά τις παρατηρήσεις τους.

Εκτίμηση

- 33 Επιβάλλεται πρωτίστως η υπόμνηση ότι, κατά το άρθρο 168 Α της Συνθήκης και το άρθρο 51 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται σε νομικά ζητήματα και πρέπει να στηρίζεται σε λόγους που αφορούν αναρμοδιότητα του Πρωτοδικείου, πλημμέλειες κατά τη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου που θίγουν τα συμφέροντα του αναιρεσείοντος και παραβίαση του κοινοτικού δικαίου από το Πρωτοδικείο.
- 34 Οι διατάξεις αυτές εφαρμόζονται επίσης επί των αναιρέσεων που ασκούνται κατ' εφαρμογήν του άρθρου 50, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου [διατάξεις του Προέδρου του Δικαστηρίου της 19ης Ιουλίου 1995, C-149/95 P(R), Επιτροπή κατά Atlantic Container Line κ.λπ., Συλλογή 1995, σ. I-2165, σκέψη 18, και της 14ης Οκτωβρίου 1996, C-268/96 P(R), SCK και FNK κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-4971, σκέψη 44].

- 35 Επομένως, κατά το μέτρο που το πρώτο σκέλος του λόγου που προβάλλεται προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως αμφισβητείται ευθέως, ο τρόπος με τον οποίο ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής εκτίμησε την πραγματική κατάσταση της αναιρεσείουσας πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτο.
- 36 Όσον αφορά τον σοβαρό και ανεπανόρθωτο χαρακτήρα της προβαλλομένης ζημίας, ορθώς η εκτίμηση της πραγματικής καταστάσεως της αναιρεσείουσας έγινε, με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, λαμβάνοντας μεταξύ άλλων υπόψη τα χαρακτηριστικά του ομίλου με τον οποίο η αναιρεσείουσα συνδέεται με συμμετοχές (βλ., κατά την έννοια αυτή, διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 7ης Μαρτίου 1995, C-12/95 P, *Transacciones Marítimas* κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. I-467, σκέψη 12, και διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 4ης Ιουνίου 1996, T-18/96 R, SCK και FNK κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-407, σκέψη 35).
- 37 Όσον αφορά το στηριζόμενο στη νομολογία του Corte di cassazione επιχείρημα, αρκεί η διαπίστωση ότι από τα αποσπάσματα που παρέθεσε η αναιρεσείουσα προκύπτει ότι οι αποφάσεις αυτές αφορούν ζητήματα σχετικά με διατάξεις περί ευθύνης και με το πτωχευτικό δίκαιο που εν πάση περιπτώσει δεν ασκούν επιρροή στο πλαίσιο της εκτιμήσεως του επείγοντος των αιτηθέντων προσωρινών μέτρων.
- 38 Το δεύτερο σκέλος του λόγου που προβάλλεται προς στήριξη της αναιρέσεως, σχετικά με το άρθρο 30 του κανονισμού 404/93, καθώς και την προπαρατεθείσα απόφαση T. Port, δεν αποδεικνύει επίσης την ύπαρξη νομικού σφάλματος στην αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη.
- 39 Συγκεκριμένα, από τη σκέψη 55 της διατάξεως αυτής προκύπτει ότι η αίτηση λήψεως προσωρινών μέτρων απορρίφθηκε λόγω της ελλείψεως επείγοντος των αιτουμένων μέτρων, χωρίς να εξεταστεί το *fumus boni juris* της αιτήσεως, σχετικά με τις προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 30 του κανονισμού 404/93.

- 40 Υπό τις συνθήκες αυτές, λόγοι που έχουν μεν σχέση με την ύπαρξη *fumus boni juris*, πλην όμως δεν θέτουν υπό αμφισβήτηση την έλλειψη επείγοντος, δεν μπορούν να συνεπαχθούν την αναίρεση, έστω και μερική, της ανααιρεσιβαλλομένης διατάξεως (προπαρατεθείσα διάταξη της 14ης Οκτωβρίου 1996, SCK και FNK κατά Επιτροπής, σκέψη 31).
- 41 Κατά τα λοιπά, τα προβαλλόμενα επιχειρήματα προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως κατά τα οποία, σε υπόθεση του είδους αυτού, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής θα πρέπει εν πάση περιπτώσει να υποκαταστήσει την Επιτροπή προκειμένου να εφαρμόσει το άρθρο 30 του κανονισμού 404/93, ούτε αυτά μπορούν να γίνουν δεκτά.
- 42 Πράγματι, με την προπαρατεθείσα απόφαση T. Port, το Δικαστήριο ουσιαστικά περιορίστηκε στο να αναφέρει ότι το δικαίωμα δικαστικής προστασίας, στο πλαίσιο προσφυγής κατά παραλείψεως που στρέφεται κατά κοινοτικού οργάνου το οποίο παρέλειψε να εκδώσει πράξη, περιλαμβάνει τη δυνατότητα να ζητηθεί από τον κοινοτικό δικαστή η λήψη προσωρινών μέτρων βάσει του άρθρου 186 της Συνθήκης.
- 43 Αντίθετα προς ό,τι ισχυρίζεται η ανααιρεσείουσα, ουδόλως προκύπτει από την απόφαση αυτή ότι, σε μια τέτοια περίπτωση, οι προϋποθέσεις από τις οποίες εξαρτάται η λήψη προσωρινών μέτρων εκ μέρους του δικάζοντος κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή αποκλίνουν από τις γενικές προϋποθέσεις λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.
- 44 Ενώ το άρθρο 30 του κανονισμού 404/93 επιτρέπει στην Επιτροπή και, ανάλογα με τις περιστάσεις, της επιβάλλει να ρυθμίσει οριστικά ορισμένες περιπτώσεις υπερβολικής αυστηρότητας, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής, επιλαμβανόμενος στο πλαίσιο κύριας προσφυγής κατά της δράσεως ή της αδρανείας του κοινοτικού αυτού οργάνου, οφείλει αποκλειστικά να χορηγήσει τα προσωρινά μέτρα τα οποία αποδεικνύονται αναγκαία προκειμένου ο προσφεύγων να μην υποστεί, πριν από την έκδοση αποφάσεως επί της ουσίας, σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία η οποία δεν θα μπορούσε να αποκατασταθεί σε περίπτωση κατά την οποία η κύρια προσφυγή θα γινόταν δεκτή με την εκδοθησόμενη απόφαση.

- 45 Επομένως, η επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας πρέπει να απορριφθεί κατά το μέτρο που θα είχε ως αποτέλεσμα να οδηγήσει τον δικάζοντα κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή πέραν της χορηγήσεως των μοναδικών μέτρων που είναι αναγκαία για την πλήρη αποτελεσματικότητα της εκδοθησομένης οριστικής αποφάσεως.
- 46 Τέλος, το επιχείρημα της αναιρεσείουσας ότι η προβαλλόμενη ζημία θα είναι εξ ορισμού ανεπανόρθωτη, «καθόσον αγγίζει τη σφαίρα των θεμελιωδών ελευθεριών», επίσης δεν μπορεί να γίνει δεκτό.
- 47 Πράγματι, δεν αρκεί ο αφηρημένος ισχυρισμός ότι θίγονται τα θεμελιώδη δικαιώματα, εν προκειμένω το δικαίωμα ιδιοκτησίας και το δικαίωμα ελεύθερης ασκήσεως επαγγελματικών δραστηριοτήτων, για να αποδειχθεί ότι η ζημία που μπορούσε να προκύψει θα είναι κατ' ανάγκη ανεπανόρθωτη.
- 48 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 49 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Δεδομένου ότι η αναιρεσείουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα της παρούσας διαδικασίας.
- 50 Η Γαλλική Δημοκρατία και το Βασίλειο της Ισπανίας, παρεμβαίνοντες διάδικοι, θα φέρουν τα έξοδά τους, σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**
- 2) Καταδικάζει την Camar Srl στα δικαστικά έξοδα.**
- 3) Η Γαλλική Δημοκρατία και το Βασίλειο της Ισπανίας φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 15 Απριλίου 1998.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος

G. C. Rodríguez Iglesias